

Šolski časopis

Šolsko leto: 2022/2023, I. številka

Elena Lese iz 9. razreda na OŠ Celje (1. nagrada na V. mednarodnem otroškem bienalu)

Nagovor ravnateljice

Drage učenke in učenci,
spoštovani starši in sodelavci!

Pred nami je zanimiva številka Šolskega časopisa, ki sovpada z zaključkom leta, ko se oziramo nazaj in pogledamo, kaj vse se je dogajalo na centralni in podružnični šoli. Od sprejema naših prvošolcev se je zvrstilo še veliko lepih dogodkov.

Učenci ste se dokazovali in izkazali na športnih tekmovanjih in na tekmovanjih iz znanj. Svoje znanje in talent ste predstavili na različnih kulturnih prireditvah: na Jakčevih talentih, na zaključni prireditvi našega že 5. mednarodnega bienala otroške risbe, pevski zbor Podružnične šole Hrušica je nastopal pred Mestno hišo in Jakac bend se je predstavil Ljubljančanom na pravem odru na Novem trgu v Ljubljani.

Poslovili smo se z enkratnima in poučnima prireditvama ob Dnevu samostojnosti in enotnosti.

Veseli me, da smo preživeli konec novembra in cel december, tokrat prvič po dolgih letih, brez pokanja petard ali drugih pirotehničnih sredstev.

Naj bodo praznični dnevi polni lepih doživetij, napolnjeni s toplino, stiski rok, z objemi ter s prisrčnimi nasmehi.

Vaša ravnateljica Elvira Sušec

Kadar berem, se dogaja ...

POLETNI BRALNI IZZIV

Konec šolskega leta 2021/2022 sta knjižničarki naše šole razpisali poletni bralni izziv in obljubili lepo nagrado, ki pa je do letošnjega šolskega leta ostala skrivnost. Poletnim bralcem se je opravljanje izziva obrestovalo. Počitnice so obogatili z deželami iz knjig, in spoznali številne nove prijatelje ter njihove skrivnosti. Temu je sledila še pustolovščina v Ljubljanskem gradu.

"In kdo ve, katero naslednjo noro reč si bo človek izmislil, ki nam bo še bolj olajšala življenja. Kar koli že bo, bom prvi v vrsti, da si jo kupim.

Toda če bo mama dosegla svoje, bomo živeli kot nekoč pred izumi računalnikov, prenosnih telefonov in čistilnih robčkov za dojenčke."

(Lev Jure Cerar, 4. b, iz Dnevnik nabritega mulca: Stari časi Jeffa Kinneya)

Timotej Cerar, 2. b, iz Chicago Mikija Mustra

GRAJSKA PUSTOLOVŠČINA

Nadobudnim bralcem se je pridružil junak grajskih ječ, Friderik, ki pozna veliko zanimivih zgodb. Učencem je dal nalogo, da s pomočjo rekvizitov in namigov poiščejo zaporniško številko. Raziskovalci so prečesali Grajski grič in spoznali zgodovino Ljubljanskega gradu. Najdbo so učenci zamenjali s knjigama Dan, ko je izginil Ljubljanski grad in Friderik grajska podgana, ki si ju bodo lahko izposodili v knjižnici. Za spomin pa so odnesli vsak svojo knjižno kazalko.

Fotografiji je posnela knjižničarka Sabina Kirm.

GRAJSKI RAZSTAVI

Knjižničarki nagrajencev nista peljali samo na lov za zaporniško številko, temveč še na dve razstavi. Razstavo o Mikiju Mustru in razstavo fotografij National Geographica.

Čestitamo vsem bralcem in v prihodnje vabimo k sodelovanju tudi tebe in tvoje prijatelje.

Branje je znižana vozovnica do kamorkoli.

(Mary Schmich)

Soustvarjanje Šolskega časopisa

ZVEZDICA

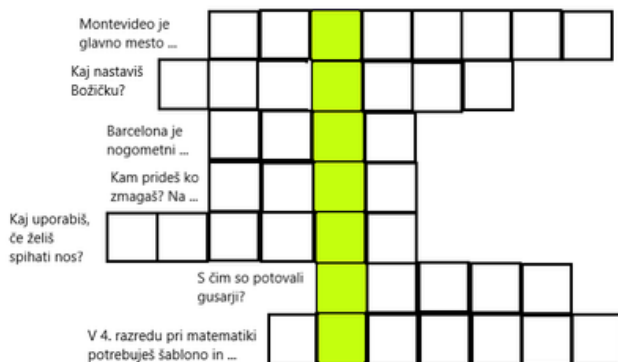
Svetla, sijoča, magična in pomembna zvezdica,
daleč nad nebom, nad Zemljo, nekje v vesolju,
od koder te vsako noč spet srečam, preden zaspim.

Svetiš ponoči, pa tudi podnevi, čeprav te ne vidim,
kličem te zvezdica, nihče ne ve točno,
katero mislim, ko rečem zvezdica,
ker je zvezd milijon in ena in ti si tako skrivnostna.

Sprašujem se, če se zavedaš, kako zelo me zanimaš,
kako zelo me mamiš, da te obiščem,
kako zelo me navdihuješ in kako zelo verjamem vate.

Leila Janežič, 8. b

KRIŽANKA Z GESLOM

Havajsko glasbilo spada med brenkala in ima štiri strune. Na njega igra učenka Nika Rudolf, ki izda še: "Na glavi so mehanizmi za uglasčevanje, na prečki polja, trup obdajata dno in resonančni pokrov, na katerem najdemo zvočnico, kobilico in držalo za strune, ki so vpete vse do glave."

Križanko je sestavil Jacky Zilin Zhu iz 4. b.

DELO USTVARJALCEV ŠOLSKEGA ČASOPISA

Letos se soustvarjalci Šolskega časopisa družimo malo drugače. Mentorica Andreja Butolo in učiteljica Jenny Bošnjaković v popoldanskem času enkrat na mesec razpišeta delavnico, na katero ste vabljeni vsi, ki radi ustvarjate. Na šoli poiščite plakat s pomembnimi informacijami in se pridružite. Ker pa je tik pred izdajo časopisa veliko dela, vas kakšen mesec poprosiva za tedensko delo. Letos so pomagale: Kristina Đurovič, ki brzi s prsti po tipkovnici in prepisuje besedila, v časopisu boste našli tudi druga njena dela; v vlogo poročevalk sta se vživeli Dunja Todorović in Leona Janežič; Metka pa je pomagala pri sooblikovanju časopisa - pregledovala je besedila in jih vnašala v program.

Prav tako smo v časopis sprejeli vse pravočasno oddane prispevke, ki so jih od učencev pridobili učitelji. Veseli smo vsakega prispevka vedre vsebine.

SPROŠČENO USTVARJANJE

V septembru smo se na delavnici učili sproščanja. Najprej smo si med seboj delili naše strahove in sitnosti, nato pa smo le te odpihnili daleč v nebo. Temu smo dodali še zvočno meditacijo in pri tem posnemali šelestenje listja, rojenje čebel in zavijanje vetra. Nato smo brali nedokončano zgodbo, ki je nastala ob deročem potoku in ji dodajali različne razplete. Sledilo je samostojno ustvarjanje ob zvočni predlogi. V teh okoliščinah je nastala pustolovska zgodba Metke Mravlje, ki jo najdete na naslednji strani. Ker je Metka tudi mlada pesnica, smo ji posvetili, kar vso stran. Rime pa odlično išče in sestavlja tudi Leona Janežič (stran 10), obe deklici pripadata 6. b razredu.

Metkin kotiček

KAJ VSE SE LAHKO ZGODI

Džungla. Kraj, kjer je vedno glasno in nikoli tiho. V džungli so tudi raziskovalci. In to sem jaz. Jaz in seveda moja prijateljica, moja sestrična Urška. Nosiva rjavi raziskovalni obleki in posebni kapi ter raziskujeva džunglo.

Urška zakriči! V grmu zagleda ogromnega tигра. Tiger skoči nanjo. Dolga tišina. Nato obe prasneva v smeh. Bili sva v moji sobi in se igrali. Ko je Urška videla tигра – velikega plišastega psa – sem ga prišla, psa namreč, in jo z njim podrla na posteljo.

Živijo, naj se še predstavim, moje ime je Stella. Lahko ti zaupam, da so moje sanje iti v deževni gozd. Enake sanje ima tudi moja sestrična Urška in nekega dne bova skupaj raziskovali pravo džunglo. Tega dne se veselim ... Oziroma sem se veselila pri devetih letih. Zdaj sem stara sedemintrideset. Z Urško sva še vedno najboljši prijateljici (BFF) in živiva skupaj. Sva samski in enakega mnenja: FANTJE SO NEUMNI.

Uspelo nama je priti do najboljših od najboljših raziskovalcev džungle. Skupaj seveda. Ker sva svetovno znani, imava končno dovolj denarja, sredstev in izkušenj, da uresničiva svoje sanje in se lahko končno odpraviva v deževni gozd. Urška me nestrpno kliče in čaka, da začneva pakirati. Čez eno uro se dobiva z najinim mentorjem, da nama vse še enkrat razloži. Nato greva na letališče, na zasebno letalo, ki naju bo pripeljalo direktno do deževnega gozda.

Izstopava iz letala in zreva v deževni gozd. Ali to zmoreva? To se sprašujeva obe. Strah naju je. To veva obe, vendar se tudi zavedava, da ni poti nazaj. S tremi zdravniki in vso opremo se odpraviva. Hodiva mimo dreves, grmičevja, mahu ter se paziva divjih živali. Znani pa sva tudi po najini slavni nedotakljivi poziciji. Ko naju želi kakšna žival napasti, se postaviva hrbet ob hrbet, medtem ko se ostali skrijejo. Nato pripraviva najini pištoli na mreže. S katere koli strani žival napade, jo vedno ujameva v mrežo. Žival je tako nepoškodovana, midve si jo ogledava ter preučiva in ko končava, jo izpustiva.

Urška počasi zamijavka. To je znak, ki pomeni, da je nekaj v grmu. Narediva pozicijo in hitro želiva izvleči pištoli. Stop! Kje sta pištoli? Pozabili sva jih doma. V strahu čakava. Bo to najina zadnja pustolovščina??? So bile najine sanje le bližnjica do smrti? Slišiva šape, ki se v grmu premikajo. Nekaj prihaja. In prihaja po naju! Skozi grm se naprej prikažeta dva zoba, velika kot sablji. Nato glava in nato trup. Vendar v trenutku, ko nevarnost želi skočiti na naju, prileti po zraku velik kos lesa in jo zadane naravnost v glavo. Nevarnost pade na tla. Ko z Urško preveriva, da se je bitje res onesvestilo, ga temeljito pregledava in preučiva. Ugotoviva, da je to sabllezoba mačka, ki naj bi izumrla že pred približno 10.000 leti.

Pred nama se pojavi gorila. No, nekaj podobnega gorili. Z rokami si sname glavo gorile in pokaže se fantovska glava. Kakšno razočaranje. Razloži nama, da so to bitje ustvarili v skrivnem laboratoriju, ki ga je vlada zaprla. Ker mačke niso imeli kam dati, so jo izpustili kar tu. Z manjšo skupino so jo iskali že kakšen mesec, vendar brez uspeha. Povzročala je ogromno škode in uničenja.

Domov sva se vrnili s sabllezobo mačko, ki sva jo predali organizaciji, ki je zanjo primerno poskrbela. Naučili pa sva se, da morava opremo preveriti ne le dvakrat, ampak stokrat, kajti od tega je odvisno najino preživetje in midve zelo radi živiva, uživava življenje in se veseliva vsakega novega dne.

JAZ

To je jaz,
ki ima lep obraz,
vendar se mu to ne zdi,
čeprav mu to dopovedujejo vsi.

Jaz ima veliko družino,
z globoko korenino,
vse od Adama in Eve.
Vendar so tudi jazi,
ki so šleve,
ker Zemljo onesnažujejo
in smeti razmnožujejo.

Jazi pa niso samo šleve,
ampak tudi packe.
Packe, ki kadijo
in se smejiijo,
pa še smetijo,
pobijajo živali
in zato so še barbari.

Ampak so tudi jazi,
ki niso taki,
ki so pravi prvaki
in smeti pobirajo,
ter živalim pomagajo,
da ne izumirajo.

Jaz pa nisem samo jaz,
ampak smo vsi,
sedaj se odloči,
kateri jaz boš ti.

Metka Mravlje, 6. b

“ဘုရားရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် နေရာတိုင်းမှာ အဆင်ပြေစေရန် အားပေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။
 အထူးသဖြင့် အဆင်ပြေစေရန် အားပေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။
 အထူးသဖြင့် အဆင်ပြေစေရန် အားပေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။”

OHRANI SVOJO KULTURO

ZANIMAJO ME KORENINE

Z Društvom Lipa Prijedor, v okviru mednarodnega projekta Podarimo si prijatelja – Podarimo si knjigo, že več let sodelujemo in navzujemo stike z učenci, ki imajo slovenske prednike in si želijo ohranjanje stika s slovensko kulturo. Njihovi učenci prihajajo na obiske k nam in mi odhajamo na obiske k njim.

Tudi našo šolo obiskujejo otroci priseljenskih družin. Vemo, da je lahko prihod v novo državo stresen. Prav tako so med nami otroci, rojeni v Sloveniji, ki še zmeraj ne obvladajo slovenskega jezika, živijo med dvema kulturama in iščejo svojo identiteto. Svojo zgodbo, zakaj ohranjanje svoje korenine, nam predstavi Dunja, ki je prišla v Slovenijo iz Srbije. Njena mamica preko srbskega ministrstva poučuje srbski jezik na naši šoli.

OBISK PRIJEDORA

Spali smo v Hotelu Prijedor. Kosilo je bilo tam zelo dobro, zajtrk in večerja pa tudi. Prvi dan smo šli v narodni park Kozara, kjer smo si ogledali spomenik iz 2. svetovne vojne in nekaj vozil, kot so tanki itd. Ogledali smo si tudi prostor, kjer so zapisana vsa imena padlih v 2. svetovni vojni (več kot 3000).

Drugi dan smo si šli ogledat Osnovno šolo Prijedor, kjer so učitelji, ki so bili z nami, imeli slovenske korenine. Povedali so nam, da se slovenščine učijo kot mi angleščine (kot tuj jezik). Odšli smo tudi na nogometno igrišče, kjer so člani nogometnega kluba Prijedor ravno začel trening. Malo smo pogledali, nato smo odšli na večerjo. Po večerji smo šli do hotela, kjer smo prespali našo zadnjo noč.

Tretji in zadnji dan smo se začeli vračati. Ustavili smo se v muzeju iz 2. svetovne vojne, kjer so ljudi prevažali z vlakom v taborišča. Tam so bili tudi bunkerji, no ne ravno, ker so vse že zdavnaj porušili, so pa za spomin naredili hribe in napisali legendo. Hrib je postavljen tam, kjer je bil včasih bunker. V muzeju so bili tudi filmi iz 2. svetovne vojne ter skriti kotički, kjer so imeli računalnike s še več filmi, ki razlagajo, kaj vse se je dogajalo v 2. svetovni vojni.

To je bila moja izkušnja v Prijedoru. Zahvalil bi se knjižničarki Sabini Kirm in podravnateljici Lili Pesek, da sta me vzeli na to dobro in zanimivo pustolovščino. Pot v Prijedor priporočam vsem, vožnja je dolga, ampak se splača, saj vidiš veliko novih stvari.

Anže Flisar, 8. a

Fotografijo je posnela knjižničarka Sabina Kirm.

Dunja iz Srbije

V Slovenijo sem prišla dve leti nazaj, ker je mami dobila službo. Bilo me je strah selitve v novo državo, ampak starši so mi pomagali. Slovenščine sem se naučila z lahkoto, že po šestih mescih življenja v Sloveniji. Novega jezika se nisem naučila čisto dovolj dobro, zaradi dvojine sem dobila 4. Ene besede so podobne kot v srbsščini, druge spet ne (npr. rumena je po srbsko žuta, rdeča pa crvena ali rumena). Beseda rumena je zanimiva, ker v srbsščini pomeni rdečico na obrazu. Ko se učim, berem v slovenščini, ponavljam pa v srbsščini.

Pomembno je ohranjanje svoje kulture, da bi jo poznale še naslednje generacije. Enkrat na teden hodim na ure srbsščine in se počutim lepo, ker lahko govorim svoj jezik, ki ga ne želim pozabiti. Tudi doma se pogovarjamo srbsko. Kmalu bo slovenski božič. Mi ga praznujemo 7. 1. in dan pred tem ne smemo jesti hrane živalskega izvora, razen rib. Dan pred božičem nam oči meče na tla slamo, koruzo, orehe in sladkarije ali denar. Pri tem se otroci pretvarjamo, da smo piščanci.

Dunja Todorović, 6. c

Jakčevi talenti

NA MATIČNI ŠOLI

Otroci, veliki in mali, smo se prijavi na Jakčeve talente. Vsak dan smo vadili ter zgodaj vstajali. Drug drugemu smo pomagali in se veselili nastopa. Četudi smo delali, smo se zelo zabavali in niti malo ni bilo dolgčas. A nismo trdo delali le učenci, tukaj sta se tudi učiteljici, Iza in Nika, zelo potrudili ter vse organizirali. Sicer pa so vsi učenci imeli velik talent. Lepo je bilo gledati drug drugega na vajah ter se spoznavati.

Ko je prišel dan nastopa, smo najprej prišli na preduro za generalko in dobro vse povadili. Naši najmlajši so imeli svoj nastop že drugo šolsko uro, predmetna stopnja pa tretjo. Ko je prišel čas nastopa, smo vsi trepetali od strahu. Prvi so bili mlajši učenci in vsi so se odrezali zelo dobro. Eni so peli, drugi plesali, a na koncu sta zmagala Jacky in Klemen.

Naslednji smo bili otroci iz razredne stopnje. Joj, tako je bilo strašno, toliko ljudi je bilo. Spet so otroci peli, plesali, pripovedovali ... Toliko dobrih talentov, a nekoga smo morali izbrati, da prejme medaljo ter jo obesi v svoj razred. Zmagali sta Alja in Catalinya s svojim čudovitim glasom. Sicer pa smo bili vsi pravi zmagovalci.

Leona Janežič, 6. b

Fotografijo je posnela učiteljica Iza Javornik.

NA PODRUŽNIČNI ŠOLI

Nastopajočih je bilo 22. Meni so bil najbolj všeč Jure z rubikovo kocko in dve sošolki Neli in Kaja, ki sta plesali. Vsi so svoje točke lepo odigrali. Delili smo priznanja, gledali nastope in se zabavali.

Maj Kralj, 4. c

Fotografijo je posnela učiteljica Sara Rizvić

Na Jakčeve talente sem komaj čakala. Na Jakčeve talente pa nisem čakala le jaz, temveč cela šola. Pripravila sem tudi svojo koreografijo, ki sem jo s prijateljicami zaplesala. Izpadlo je zelo dobro. Tudi ostali učenci so bili odlični. Rekla sem si lahko samo: "Vav!" Na Jakčevih talentih sem se zelo zabavala, upam da so se tudi ostali. Jakčevi talenti so vedno odlični.

Mila Rajkovič, 2. c

Bienale otroške risbe

V. MEDNARODNI BIENALE

Bienale je umetniška razstava ali prireditev, ki poteka vsaki dve leti. Začetnika Bienala otroške risbe OŠ Božidarja Jakca sta upokojeni učitelj likovne umetnosti Skender Bajrović in zdajšnja učiteljica likovne umetnosti, Petra Shrestha. Ideja za natečaj otroške risbe se je porodila iz želje, da bi počastili likovno področje risanja, področje, ki mu je bil predan tudi Božidar Jakac. Natečaj spodbuja mlade k likovnemu izražanju po vsem svetu. Letos je bila mednarodna tudi komisija. Ob doktorici Uršuli Podobnik s Pedagoške fakultete v Ljubljani in Primožu Krašni z Zavoda Republike Slovenije za šolstvo je bila članica komisije tudi podpredsednica Združenja likovnih umetnikov Avstrije, profesorica magistrica in akademska slikarka Margaretha M. Bauer.

Ravnateljica Elvira Sušec z nagrajenko in njeno mentorico

PRIREDITEV

Prireditev v čast V. mednarodnega bienala je bila v sredo, 16. 11. 2022 na OŠ Božidarja Jakca. Na projekciji, ki je spremljala prireditev, je bilo zelo veliko risb iz 12 držav: Poljske, Nepala, Armenije, Jordanije, Slovaške, Španije, Hrvaške, Črne Gore, Romunije, Izraela in Grčije. Na natečaj je prispelo 141 risb iz Slovenije in 201 iz tujine. Sodelovalo je 124 šol. Vse risbe so bile lepe, ampak samo 9 jih je bilo nagrajenih. Iz vsakega triletja po 3.

Po podelitvi nagrad in kratkem govoru ravnateljice Elvire Sušec, sta nastopila 2 glasbenika, in to sta David in David ali David na kvadrat (David Krstić in David Ratajc).

Potem smo se malo posladkali. Naš kuhar in kuharice so pripravili pogostitev. Na ta dogodek ni mogel priti vsak, prišla sta lahko samo 2 predstavnika razreda, in zato sem vesela, da sem lahko prišla.

Dunja Todorović, 6. c

Zoja Čufar, 7. c

NASTOPAJOČI

Voditelj prireditve David Krstić je izza odra napovedal slovensko himno, nato sta na oder prišli Nela Leskovic in Anja Grum. Dekleti sta z uglajenim prihodom, izgledom in izvedbo dahnili svečanost v šolsko prireditev. Nela je ob spremljavi Anje na klavirju s svojim izjemnim glasom poleg slovenske himne zapela še pesem Imagine, drugo polovico v slovenskem jeziku kot poklon slovenski kulturi in jeziku. Prireditev je bila obogatena tudi literarno, Ferija Lainščka je s pesmijo Rumena recitirala Zoja Čufer, Nika Grafenauerja pa Kristina Đurović s pesmijo Slikar. S klasičnimi melodijami sta nas razvedrili Pavla Smrekar, ki je na violi odigrala Vivaldijevo skladbo, in Eva Flac na flauti s skladbo Tamburin Johanna Adolfa Haseja.

Celotnemu organizacijskemu odboru natečaja in prireditve ter razstave nagrajenih risb v Galeriji Pedagoške fakultete iskreno čestitamo. Torej Elviri Sušec, Petri Shrestha, Nadji Korelc, Lili Pesek, Vanji Suhadolnik in Aleksandri Jovič.

Erasmus+ in eTwinning

OBISK IZ DUNAJA

28. in 29. 11. 2022 smo na naši šoli gostili dve osnovnošolski učiteljici z Dunaja, gospo Janine Bauer in gospo Denise Erlassch. Obiskali sta nas v okviru Erasmus+ projekta z naslovom Green Europe.

V ponedeljek sta opazovali pouk geografije v 6. c razredu in pouk naravoslovja v 5. b razredu, kjer so se učenci pogovarjali o eko načinu življenja. Po malici sta opazovali pouk angleščine v 1. b razredu, kjer so učenci s pomočjo IKT-ja ponavljali naučeno snov, igrali zanimive spletne igrice in se ob različnih angleških pesmicah tudi dobro razgibali. Tudi ura angleščine v 6. b je bila zeleno obarvana, saj so učenci zbirali asociacije na besedo »green«. Prvi dan sta učiteljici hospitacije zaključili v 1. b razredu, kjer so učenci najprej poslušali pravljico Leteča hišica, potem opazovali in se pogovarjali o tem, kako in iz česa rastejo rastline, nazadnje pa še narisali risbico sivega, pustega in zelenega, živahnega mesta.

Drugi dan hospitacij sta učiteljici Janine in Denise začeli v 2. a, kjer so učenci iz rolíc toaletnega papirja in škatel izdelovali okraske, s katerimi bodo v predprazničnem času okrasili svojo učilnico. Med odmorom za malico sta učiteljici ostali v razredu in s skupnimi močmi smo 4 učiteljice na koncu le uspele nahraniti 19 zelo lačnih otrok. Po malici sta dunajski učiteljici nadaljevali z opazovanjem pouka v 1. a razredu, kjer so se učenci najprej lepo razgibali, nato pa poslušali pravljico, pesmico, ki jo je učiteljica Mirka zaigrala na flavto, kar je zelo navdušilo učiteljico Janine, potem pa še izdelali zajčke iz belih nogavičk in glasbeno ustvarjali. Tudi v 5. c je bilo celo uro veliko gibanja, saj so učenci utrjevali predelano učno snov s pomočjo ustvarjalnega giba, ki ga učiteljica Biserka zelo rada vključi v svoj pouk. Drugi in s tem zadnji dan hospitacij sta učiteljici Janine in Denise zaključili v 7. a, kjer so z zanimivimi poskusi učenci spoznavali lastnosti in značilnosti zvoka. Utrujeni, a vidno navdušeni in hvaležni sta se dunajski učiteljici Janine Bauer in Denise Erlassch ob koncu svojega obiska na naši šoli zahvalili za gostoljubnost in izrazili željo in upanje, da se še kdaj srečamo.

Učiteljica Urška Vrtačnik

Joining Art and Knowledge to
get Acquainted with other Cultures

Logotip projekta Joining Art and Knowledge to get Acquainted with other Cultures

PRIJATELJ IZ TUJINE

Učenci 2. b, 4. a in 4. c razreda sodelujejo v eTwinning projektu, ki nosi naslov Joining Art and Knowledge to get Acquainted with other Cultures (J. A. K. A. C.), kar pomeni »Povezovanje umetnosti in znanja z namenom spoznavanja drugih kultur« (angleška izpeljanka tvori kratico J. A. K. A. C.).

V mesecu novembru so učenci pri pouku izdelali voščilnice in prijateljem iz tujine v angleškem jeziku opisali decembrske praznike iz Slovenije. Naše pošiljke z voščilnicami so bile poslane na italijansko in dve španski šoli.

Skozi projekt bomo raziskali in razširili svoje znanje o slovenski kulturi, izražali naše kulturne značilnosti skozi umetnost, uporabljali in širili svoje znanje angleščine in spoznavali druge kulture ter se seznanili s pomenom medkulturnosti.

V mesecu decembru veselo pričakujemo voščilnice naših prijateljev iz tujine, ki nam bodo sporočili, kako oni preživljajo ta lep praznični čas.

Učiteljica Nina Srejš

Fotografije je posnela učiteljica Nina Srejš.

Kotiček za rime

ZIMA

Snežak, ki se smeji,
kamin, ki zame gori,
mačka, ki spi
in Sam doma se na TV-ju vrti.
Jej, mrzli dnevi so prišli!

Medved z mami hibernira,
rakuna in očka nogomet zanima,
sestra z lisico nalogo dela,
in z mano opica v kotu snežinke sešteva.

MOJ DAN

Z Metko se igram,
in zvezke čečkam.

Sliko naslikam,
majčko polikam,
lase si uredim,
in klavir razglasim.

To je moj dan,
lepo razmetan,
sedaj sledi pika,
lepo se svetlika.

SIMPATIJA

Pravijo, da so metuljčki in mehurčki,
a jaz čutim bolečino.

Pravijo, da so srčki in smrčki,
a jaz poznam praznino.

Pravijo, da so šarmantni in veseli,
jaz pa vem, da me ignorira
in za tisto tamle pozira.

Tako se ta čarovnija nesrečna podira,
in za vedno zapira.

DOMIŠLIJA

Povsod so drevesa,
ta skrivna nebesa.

Vile za ples,
in čarobna zavesa.

Škrat pod gobo
in eden za robo.

Luna, ki sveti
in ostali planeti.

So moj skrivni svet,
v katerem je tisoč barvnih palet.

*Leona Janežič iz 6. b je avtorica pesmi Zima, Moj dan,
Simpatija, Domišljija*

ZMEŠNJAVA

Naprej lepo podobo naslikam
in nato še majico zlikam,
potem malo predolgo likam
in zato se zažge.

Potem mama vrata odpre,
in jih za sabo zapre.

Nato se spomnim na nalogo domačo
in potem babi prinese svojo pogačo.

Zdaj pa grem jest pogačo,
in pozabim na nalogo domačo.

Zato je to konec,
saj počil je lonec.

Ups, to konec je za pravljice,
in take konce imajo tudi mavrice.

Ta pesem pa ne napreduje,
ampak se v zmešnjavi nadaljuje.

Metka Mravlje, 6. b

Moj sanjski poklic

ARHITEKTKA IN VODJA ARHITEKTURNEGA PODJETJA

Želim si biti arhitekt. Delati z ljudmi, načrtovati zgradbe, veliko risati in najpomembneje, izpolniti sanje svojih strank o njihovem sanjskem domu. Da bi ustvarila sanje še več ljudem, bi ustanovila svoje podjetje, ki bi zaposlovalo različne arhitekte, notranje oblikovalce ter druge profesionalne svetovalce. Podjetje bi prav tako sodelovalo z različnimi drugimi gradbenimi podjetji in različnimi trgovinami s pohištvom. Tako bi pokrivali čim več področji. S tem bi omogočili vse postopke izdelave sanjskega doma na enem mestu. S strankami bi se tako posvetovali in jim ponudili najboljše odločitve glede na njihov življenjski slog in lokacijo. Podjetje bi prav tako ponujalo različna zavarovanja.

Katarina Mandič, 9. a

FIZIOTERAPEVKA

Moj sanjski poklic se prične z vstajanjem zgodaj zjutraj in pričetkom dela ob 7.00. Delo bi trajalo do 16.00. S svojim poklicem bi pomagala ljudem vseh starosti pri raznih športnih ali drugačnih poškodbah telesa. Imela bi redne stranke, ki so imele hujše poškodbe, za katere bi pripravila potek zdravljenja. Če z izvedbami in načini zdravljenja ne bi bila zadovoljna, bi jih sproti spreminjala. Moje najpogostejše stranke bi bili mladi in zainteresirani športniki, ki zaradi takšne ali drugačne poškodbe potrebujejo mojo pomoč. Najbolj bi se razveselila ob velikem napredku moje stranke in ob končani izvedbi fizioterapije. Zelo dobro bi se razumela s strankami in moje delo bi bilo poplačano in nagrajeno. Med izvajanjem fizioterapije bi poskrbela za udobje in sproščenost svoje stranke. Če bi v poklicu še bolj zaslovela, bi lahko potovala po svetu s športniki in jih oskrbovala. Seveda pa bi najprej imela svoje manjše podjetje, ki bi bilo zelo uspešno.

Anja Josipovič, 9. b

GLEDALIŠKI ALI FILMSKI REŽISER

Moj sanjski poklic je gledališki ali filmski režiser. Zelo rad gledam filme in si izmišljam različne scenarije, zato se mi je zdelo, da bi bil to primeren poklic zame. Rad si izmišljam različne zanimive zgodbe in scenarije.

Če bi bil režiser, bi najverjetneje začel v slovenskih gledališčih. Ko pa bi nabral dovolj zaupanja, izkušenj in popolnoma spoznal delo v gledališču, bi se lotil snemanja kakšnega filma. Na začetku bi želel pridobiti čim več izkušenj, da bi videl, v čem sem najboljši in se na koncu v to tudi poglobil.

Če bi mi šlo snemanje filmov po originalnem scenariju dobro, bi napredoval in sodeloval z režiserji iz drugih evropskih držav, da bi filmi dobili večje tržišče in bili znani po več državah.

Moj cilj je, da čim bolj napredujem in pokažem Slovencem, da je mišljenje, da Slovenski film ni gledljiv, le stereotip. Slovenski filmski umetniki že dolgo ustvarjajo zelo dobre filme in serije. Moj namen je tudi napredovati čim dlje, možno pa je, da mi bo najbolj všeč delo v gledališču in bom tam tudi ostal.

Zavedam se, da se bom moral na določene stvari prilagoditi, a brez prilagajanja v življenju nikoli ne prideš daleč. O svojem življenju in poklicu še nisem popolnoma prepričan, saj vem, da bom spoznal veliko ljudi z veliko mnenji, idejami in odločitvami. Znašel se bom v mnogih situacijah, ki mi bodo morda spremenile mnenje. Je pa to poklic, ki se mi zdi najbolj vreden razmišljanja in se v prihodnosti najbolj vidim kot gledališki ali filmski režiser.

Matic Daca, 9. a

GLASBENIK

Moj delovni dan bi se pričel ob 8.00 uri. Imel bi dve službi. V dopoldanski službi, ki bi trajala od 8.00–12.00, bi bil zaposlen kot član pihalnega orkestra, v popoldanski službi, ki bi trajala 14.30–18.00, pa bi učil v glasbeni šoli kot učitelj tolkal.

Zbudil bi se ob 7.00, pozajtrkoval, se uredil ter odšel v službo z električnim avtomobilom. V dopoldansko službo bi prispel ob 8.00, kjer bi z orkestrom vadil razne skladbe, ki bi jih igrali na nastopih. V orkestru bi igral kot bobnar. Igral bi veliko različnih tolkal, kot so: marimba, ksilofon, vibrafon, veliki boben, set bobnov, gong ... Z dopoldansko službo bi zaključil okoli 12.00.

Po službi bi odšel domov, si skuhal kosilo in si malce odpočil. Nato bi sledila popoldanska služba v glasbeni šoli. Zvečer bi si odpočil ter si rekel, kako naporen dan.

David Krstić, 9. a

KOZMETIČARKA

Moj sanjski poklic je maser, kozmetik, kozmetični tehnik. Skoraj vsi so zelo podobni, zato me vsi enako zanimajo. Všeč mi je, ker sproščajo ljudi oz. stranke. V našem sodobnem svetu je dandanes veliko žensk, ki hodijo na manikure, pedikure, nege obraza ... Zato je ta poklic zelo priročen oz. uporaben. Všeč mi je, ker se ne dela ponoči in ni preveč zahteven, hkrati je pa zelo estetski in enostaven. Zahteva natančnost in smisel za lepoto. Imela bi svoj salon. Bil bi velik in belo opremljen, z velikimi belimi posteljami. Želim si tudi, da bi imel svež, prijeten vonj eteričnih olj. Zraven pred vhod bi postavila veliko sedežno, ki bi dala gostom domač, sproščujoč občutek. V salonu bi igrala nežna glasba. Bil bi velik prostor, v eni sobi bi bila soba za masažo, v drugi sobi bi delala manikure in pedikure, v tretjo pa bi postavila opremo za kopeli, obrazne nege.

Zoja Pogačar, 9. a

ASTRONOM

Skoraj ste zadeli, ampak jaz ne grem v vesolje, pač pa ga opazujem. Seveda, da nisem astronavt, že en dan brez gravitacije bi me zlomil na pol z mojimi šibkimi kostmi. Pač pa sem astronom, veliko bolj lena verzija prej omenjenega poklica.

Astronom svoj dan preživi za sejno mizo, za računalnikom, za kakršnikoli opazovalnim aparatom, ki ven pljuva različne grafe, in pa seveda ogromnim teleskopom. Če imaš čast delati v observatoriju, tako kot jaz. Teleskop pogosto delo opazovanja opravi namesto tebe oz. vsaj računalnik, ki nadomesti človeške oči.

Pridobljene podatke iz naših različnih aparatov in naprav pa nato obdelamo in jih prikažemo v obliki tabel, grafov in drugih matematično nazornih reprezentacijah. Pogosto se tudi sestajamo in pogovarjamo o inovacijah v kozmologiji in astronomiji. Vsi smo vključeni v nekatere projekte, saj raziskovalne ustanove in inštituti, v katerih delamo, skupaj koordinirajo opazovanje določenih področij vesolja ali anomalij, da lahko razširimo naše znanje, o na prvi pogled, skoraj neskončnem vesolju. Svet astronomije je zelo organiziran, povezan in koordiniran.

Astronomi včasih svoja odkritja in razumevanje našega področja predstavimo tudi v predavanjih, pogosto na univerzitetnem nivoju, včasih tudi na srednješolskem nivoju. Tam lahko prikažemo čudeže, ki se skrivajo v tej veliki črnini z nekaj belimi pikami, ki je cel čas nad nami.

Predvsem pa je naše glavno poslanstvo v pisarni, kjer naše podatke ponazorimo v juhi našega odličnega znanja o literaturi in napišemo raziskovalni papir, s katerim se potem lahko važno sodelavcem.

Adam, Kurent, 9. b

Filharmoniki

REŽISERKA EVA HRIBERNIK

Pozdravljeni! Smo učenci OŠ Božidarja Jakca v Ljubljani. Za vas smo pripravili kratek intervju. Za začetek vas prosimo, da se nam predstavite – vaše ime, poklic.

Pozdravljeni, hvala za povabilo na ta intervju. Ime mi je Eva Hribernik in sem operna režiserka.

Kako bi se opisali v treh besedah?

Sem sočutna, komunikativna, prijazna.

Zakaj ste izbrali ravno te besede?

Lepo vprašanje (smeh). Ker se mi zdijo prave za to, kar delam. Kadar delamo v skupini s toliko ljudmi, se mi zdi, da te tri besede kar potrebujemo. Torej sočutje, da razumemo drugega ali da se lažje vživimo v drugega, ko delamo z igralci ali pa s pevci. Torej, da osebo začutimo.

Druga beseda je komunikativno. Komunikacija je moje glavno orodje na na vajah, da uspem skomunicirati z ekipo svoje ideje, vizijo o predstavi, ki jo postavljamo na oder, da lažje z besedami opogumim pevce ali igralce, da izdelajo svoje vloge.

Tretja beseda pa je bila prijaznost. To se mi zdi ključno v tem poklicu. Da z nasmehom in veliko dobre volje, s pozitivno naravnostjo motiviram svojo ekipo. Delam s svojo ožjo ekipo. Kreativni tim skupaj s kostumografom, scenografom, običajno je tudi koreograf z nami. Na vajah pa srečam ogromno ljudi, tudi glasbenike. S prijaznostjo se da res veliko doseči.

Prebrali smo, da ste študirali na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Kako ste se odločili za vašo poklicno pot? Kdo vas je navdušil, da bi radi študirali dramaturgijo?

Že kot majhna sem igrala veliko instrumentov. Začela sem s prečno flavto, nadaljevala s klavirjem, saksofonom. Glasba me je navduševala že od majhnega. Kasneje sem spoznala tudi gledališče. Za vpis na AGRFT sem se odločila, saj sem si gledališče želela поблиžje spoznati v vsem, kar prinaša. Zato sem se odločila tudi za študij dramaturgije, danes študij scenske umetnosti, saj študentu celostno približa, kaj to gledališče je. Imamo lutkovno gledališče, performativne umetnosti, ulično gledališče. V meni je ljubezen do glasbe prevladala, zato sem iskala nadaljnji študij operne režije oziroma glasbene režije. Tega programa še ni v Sloveniji, zato sem študij nadaljevala v Veroni, v Italiji.

Ste torej ves čas srednje šole oziroma otroštva vedeli, kaj želite postati, delati v življenju?

Ja, moram biti iskrena. Mislim, da sem imela srečo, da sem že zelo zgodaj v sebi prepoznala ljubezen do tega, kar bi rada počela in sledila tem sanjam, temu, kar bi rada počela.

Ali ste kot otrok radi gledali risanke? Ste bili že v otroštvu vpeti v umetnost? Morda risali stripe, sestavljali zgodbe?

Rada sem gledala risanke, še posebej Disneyeve s princeskami. Vse kar je bilo pravljичnega me je fasciniralo. Od Pepelke, Sneguljčice, Trnuljčice ... Se mi zdi, da sem hitro lahko padla v ta domišljjski svet in si predstavljala, da sem med temi liki. Še danes gojim ljubezen do pravljič, veliko delam otroških predstav ali predstave, v katerih nastopajo otroci.

V Kraljestvu glasbe npr. je zbor – to je zelo, zelo zanimiva izkušnja, da otroci nastopajo za otroke. Zelo dragocena izkušnja.

Nam lahko poveste, kaj sploh počne režiser? Ima pomembno nalogo?

Režiserja običajno pokliče gledališče, producent, nekdo, ki želi na oder postaviti predstavo. Tokrat je to recimo Slovenska Filharmonija. Ali pa Opera, dramsko gledališče ... Vse ustanove, ki se ukvarjajo s kulturnim programom, pokličejo to figuro in ga angažirajo za določen naslov. Naj gre za opero, gledališko, lutkovno predstavo. Potem pa režiser okoli sebe zbere kreativno ekipo, ustvarjalni tim. Običajno kostumografa, scenografa, koreografa, lahko je tudi lučnega oblikovalca. Nato začnemo izdelovati koncept predstave. Večkrat se dobimo, se pogovarjamo, izmenjujemo ideje, kako pravzaprav vidimo predstavo. Vsak da predstavi svoj delček. Tako se oblikuje koncept predstave. Režiser je odgovoren za to delo. Spodbuja svojo ekipo, skrbi za vse. Ko se začnejo vaje, praktični del, režiser vodi igralca, da »naredi« svojo vlogo. Začne se z bralnimi vajami – branje besedila, scenarija, v operi pa to imenujemo libreto. V operi je tudi običajno veliko petega besedila. Režiser na oder postavlja scene, ki se pojejo. Čar glasbenega gledališča je, da se ves čas izmenjujeta beseda in glasba oziroma se zlijeta v eno. Na odru postavljamo prizore. To je ure in ure vaj. Veliko dela zahteva, mesec dni študija, da postavimo predstavo, kot si jo boste ogledali. Na koncu se režiser umakne. Predstava zaživi, se rodi. Režiser tako zaključi svoje delo, predstava pa živi in zaživi še zanimive stvari.

Katero delo, ki ste ga režirali, vam je ostalo najbolj v spominu in zakaj? Kaj je bilo na njem tako posebnega?

Vsako delo nosim s seboj. Zelo težko bi izpostavila samo eno od teh, ki sem jih režirala. Čisto vsak projekt mi je dal ogromno spoznanj. Na vsakem projektu sem se naučila ogromno novega ni vsa ta spoznanja nosim v vsak nov projekt. Ne gre samo za umetniško delo, temveč tudi za naš razvoj, kar se mi zdi ključno pri našem delu. Da se ves čas razvijamo tudi kot osebe, kot ljudje, ne samo kot umetniki. Vse režije so enako pomembne, zato sem hvaležna za to pot.

Kakšno vlogo ste kot režiserka imeli pri koncertu Ko bom velik, bom glasbenik?

Posebno, saj sem delala s tako mladimi ljudmi, z mladinskim zborom. Pripravljala sem jih pri koreografijah, saj izvajajo tudi gibe, medtem ko pojejo. Naučila sem jih tudi osnov – kako stati na odru, kako pravilno dihati. Kako biti prezenten na odru, da ljudje zdržijo in gledajo to predstavo. Igralec mora na odru ves čas vzdrževati prezenco, da lahko gledalec sledi dogajanju na odru. Zelo smo uživali. Za nekatere je to prva odrska izkušnja. Zame je bilo to zahtevno delo. Poleg režiserskega dela sem morala pristopiti tudi kot pedagog. Na odru bodo tudi trije profesionalni igralci, igralka in dva plesalca oziroma performerja. Prepletajo se različne dinamike in zdi se mi, da je predstava uspela, saj so vsi dali velik prispevek sebe v to predstavo.

Ali je bila režija predstave zahtevna? Ste se dolgo pripravljali na predstavo?

Potrebnihi je bilo več mesecev priprav. Odločili smo se za karte, na katerih so grafični znaki glasbenih pojmov, ki jih gledalci spoznavajo. Predstava namreč govori o glasbeni teoriji. Več mesecev priprav in zagotovo en mesec vaj vsak dan – koreografskih in režijskih.

S čim je zapolnjen vaš dan, če odmislite službo?

Službe ne odmislim nikoli (smeh). To je poklic, ki te ves čas spremlja. Ni poklic, kjer greš zjutraj v službo in ob treh zapustiš pisarno. Spremlja te ves čas. Sem tudi mamica, imam dvoletno hčerko. Tudi, ko se z njo igram, razmišljam o predstavah, kaj moram naslednji dan narediti, povedati na vaji. Težko odmislim službo. Je pa to stvar, ki me osrečuje, zato temu težko rečem služba, ampak bolj poslanstvo.

Kaj najraje počnete, da se sprostite?

Ja, to bo zdaj zanimivo. Najraje grem v gledališče. Kot, da mi še ni dovolj (smeh). Po vseh urah, ki jih preživim v gledališču, me najbolj osreči, kadar grem na kakšno operno predstavo. In da sem neobremenjena, kot gledalka, brez da gledam na tisoč stvari, kako jim bo uspelo.

Fotografiji je posnela učiteljica Iza Javornik.

Ali je režiser prisoten na vsaki predstavi?

Odvisno, kakšne so potrebe predstave. Včasih se organizirajo, da režiserju ni potrebno biti prisoten. Kot tudi sedaj, saj jaz vodim že druge vaje za nov projekt. Običajno režiser zapusti situacijo po predstavi, produkcija pa skrbi, da se vse odvija, kot se mora.

Ali radi kuhate? Kaj bi vaši najbližji rekli, da najbolje pripravite?

Bolj preproste stvari. Rada bi se naučila delati sladice, vendar se temu še nisem posvetila. Raje delam preproste stvari, saj nisem preveč kuharica.

Bi radi otrokom, ki bodo prebrali ta intervju, kaj sporočili?

Z veseljem. Sporočila bi jim rada, naj vedno sledijo svojim sanjam in verjamejo v to, kar si želijo postati. Tudi jaz sem si želela postati režiserka in mi je uspelo. Mislim, da mi je uspelo, ker sem verjela v svoje sanje. Poleg tega sporočam vsem, naj bodo kar pogumni na svoji poti in bodo zagotovo prišli do cilja.

Vprašanja je pripravila Ema Bricelj Štoka, intervju so izvedli Lina Starc, Max Muzaferović in Din Alešević pod mentorstvom učiteljice Ize Javornik

Filharmoniki

HORNIST BLAŽ OGRIČ

KLARA: **Mi smo z OŠ Božidarja Jakca. Moje ime je Klara, to sta Zainab in Din.**

Opišite nam svoj inštrument. Zakaj takšna okrogla oblika?

Inštrument rog je zelo star inštrument. Prvič se je pojavil leta 1637. Takrat je bil še čisto drugačne oblike, ni imel ventilov. Z roko se je nadzorovalo tone. Rog se je razvijal in najboljša oblika je bila okrogla. Danes ima rog 4 ventile.

DIN: **Kaj vam pomeni glasba?**

Glasba mi veliko pomeni, saj je to moja služba in moj hobi. Rog igram že 19 let. Igrati sem začel pri 9 letih, v glasbeni šoli. V orkestrih sem zaposlen že 7 let. Začel sem v operi, nato sem igral v radijskem orkestru. Sedaj pa sem že 3 leta zaposlen v Filharmoniji.

ZAINAB: **Ali imate vzornika?**

Imam vzornika. Že dolgo časa. To je hrvaški rogist Radovan Vladković. Pri njem sem bil večkrat na seminarjih in on je moj vzornik že od kar sem začel igrati rog. Najbolj všeč sta mi njegov ton in njegov stil igranja.

DIN: **Ali vam je všeč inštrument, ki ga igrate? Zakaj, kaj je na njem posebnega?**

Zelo mi je všeč inštrument, ki ga igram. V glasbeni šoli sem želel igrati klavir, kitaro ali trobento. Po naključju so mi dali rog in hvala bogu, da sem imel super učiteljico na nižji glasbeni šoli, ki me je usmerila, da sem začel in šel na srednjo glasbeno šolo in kasneje na Akademijo.

ZAINAB: **Ali vas je strah, ko stopite na oder? Kaj takrat občutite?**

Seveda me je malo strah. Vedno je prisotne malo treme, preden stopiš pred ljudi. Predvsem se je treba prej pripraviti na nastop. Dni pred nastopom je potrebno veliko vaditi in se koncentrirati, tako da si na odru zbran in veš, kaj moraš zaigrati.

KLARA: **Kaj pa če vam gre takrat na smeh?**

Na smeh? Nikoli mi ne gre na smeh (se nasmehne), sem tako skoncentriran na skladbo, na igranje, da mi skoraj nikoli ne gre na smeh.

Fotografiji je posnela učiteljica Iza Javornik.

KLARA: **Kako pogosto vadite? Ali se vam vedno ljubi?**

Ljubi se mi vedno ne, je pa potrebno vaditi vsak dan. To je kot šport, zelo podobno. Če ne treniraš vsak dan, nisi dovolj dober. Predvsem pa je potrebno imeti kondicijo. Tudi za igranje je potrebno imeti kondicijo in jo vzdrževati. Vadim vsak dan, nekje dve, tri ure. To je minimalno.

KLARA: **Kaj pa storite takrat, ko nimate motivacije?**

Ko ni motivacije, se je potrebno prisiliti. Najlažje tako, da si predvajam kakšno skladbo, ki me motivira, da grem nato igrati.

DIN: **Kakšen je vaš dirigent? Je strog?**

Imamo različne dirigente. Vsak teden imamo drugega. Pridejo z vsega sveta in nekateri so bolj, drugi manj strogi. Predvsem pa je dirigent zelo pomemben pri orkestru. Brez dirigenta se ne da igrati. On pove, kako bomo kaj zaigrali, pokaže z rokami, kaj bomo zaigrali. Če pa kdaj orkester ne zaigra, kot on želi, je tudi jezen na orkester.

ZAINAB: **Kaj bi sporočili tistim, ki si še ne upajo pokazati svojega talenta?**

Mislím, da ima vsak en talent, ki ga lahko pokaže. Potrebno je samo vaditi, trenirati, čim več, da si čim boljši v tem. In seveda pokazati to, iti na nastope, na tekme. Ne se bati.

Recimo, poskusiti tudi z glasbeno šolo. Obiskati kako predstavitev inštrumenta, se vpisati na glasbeno pripravnico. Po kakšnem letu vidiš, ali si za to ali ne. Tudi jaz sprva nisem želel v glasbeno šolo, pa sem sedaj v Filharmoniji. Če ne poskusiš, ne veš.

KLARA: **Kateri pa so vaši hobiji? Se ukvarjate še s čim drugim, poleg glasbe?**

Ja, seveda. Zelo rad igram nogomet, hodim teč. Skupaj z bratom rada jahava. Imam kar nekaj hobijev. En izmed njih je tudi moja služba, saj če ti to ni všeč, boš v tem našem poslu težko uspel.

DIN: **Kakšno je vaše življenjsko vodilo?**

Nič ni pretežko, nikoli ne smeš obupati. Vedno moraš iti do konca. Če vmes obupaš, ti bo težko uspelo, če v to, kar delaš, ne vložiš maksimuma, ne glede na to s čim se ukvarjaš. Ali je to glasba ali je to šport. Od sebe moraš dati vse. Če daš vse, vedno obstaja dosegljiv cilj, do katerega boš prišel. Ni nujno, da je to služba, nekaj pa boš s tem pridobil. Če to ne bo Filharmonija, pa je lahko godba, ki ti bo prav tako dala zadovoljstvo.

ZAINAB: **Kaj vam v življenju največ pomeni?**

Največ mi pomeni, da uživam v tem, kar delam. Da hodim v službo, ki jo imam rad in mi daje zadovoljstvo. Mislim, da je to največ, kar lahko dosežeš. In pa družina.

DIN: **Ko igrate na rog, kaj počnete s temi štirimi ventili?**

Z ventili reguliram višino tonov. Najprej z ustnicami, nato še z ventili. Imamo različne prijeme in s temi določamo višino tona. Včasih ni bilo ventilov in so rog igrali z roko in z njo regulirali višino. Zapirali in odpirali so odmevnik. Zvenelo je »fauš«, z leti pa se je rog razvil in tudi toni lepše in bolj pravilno zvenijo.

DIN: **Ali igrate še kakšen drug inštrument?**

Igram kitaro, ampak bolj zase.

Fotografije je posnela Iza Javornik.

KONTRABASIST GREGA RUS

EMA: **Dober dan! Hvala, da ste si vzeli čas za nas. Mi smo 4. a iz OŠ Božidarja Jakca.**

EMA: **Zdaj vam bomo postavili par vprašanj. Kako vam je ime?**

GREGA: Grega.

EMA: **Kako dolgo že delate v Slovenski Filharmoniji?**

GREGA: Nekje tri, štiri leta.

LINA: **Kdaj ste začeli igrati svoj inštrument?**

GREGA: Hmmm, tudi tega se ne spomnim. Bi rekel, da neke deset let nazaj, v devetem razredu osnovne šole.

MAX: **Ali vas je kdo spodbudil, navdušil za igranje inštrumenta?**

GREGA: Ja, več ljudi je bilo.

Učiteljica IZA: **Ali so ti ljudje bili razlog, da ste tako pozno začeli igrati kontrabas?**

GREGA: Recimo, ja. Že prej sem bil v stiku z glasbo. Igral sem veliko drugih inštrumentov: harmoniko, bariton, kontrabas pa sem začel igrati kasneje.

EMA: **Ali imate vzornika?**

GREGA: Sem jih imel, ampak jih je zmeraj manj. Poskušam se osredotočiti nase, na svoj izraz.

LINA: **Kateri skladatelj vam je najljubši?**

GREGA: Beethoven mi prvi pade na pamet, ampak jih je več.

MAX: **Ali se s sodelavci dobro razumete?**

GREGA: Dobro.

EMA: **Katera je najtežja skladba, ki ste jo izvajali?**

GREGA: Hm, Solambola Botizini.

Učiteljica IZA: **Kaj pa je na tej skladbi posebnega?**

GREGA: Virtuozna je. Po celem kontrabasu plešeš. Največ vaje je potrebno za takšne skladbe.

LINA: **Kakšni so občutki, ko stopiš na oder?**

GREGA: Dobri.

EMA: **Ali imate tremo?**

GREGA: Ne.

EMA: **Ali je vaš šef dirigent strog?**

GREGA: Naš dirigent? več jih je. Kakšen je strog, kakšen je premalo strog, ampak je dobro, da je strog. Tako veliko maso ljudi je težko drugače kot strogo obravnavati, sicer je anarhija.

LINA: **Kaj vam pomeni glasba?**

GREGA: Vse, mislim, brez tega ne bi mogel živeti.

MAX: **Kako je COVID-19 vplival na vaše delo?**

GREGA: Na orkester je vplivalo, predvsem zaradi publike. dve leti so ljudje bili bolj zadržani in se držali doma, zdaj pa se počasi vračajo v dvorane.

EMA: **Katera je vaša najljubša skladba?**

GREGA: Beethovnova 5. simfonija, recimo.

Učiteljica IZA: **Kaj pa iz kakšne druge glasbene zvrsti?**

GREGA: Huh, to pa ne vem.

Učiteljica IZA: **Poslušate še kakšno drugo zvrst?**

GREGA: Seveda, rock recimo.

MAX: **Kaj bi sporočil tistim, ki si še ne upajo pokazati svojega talenta?**

GREGA: Mislim, da jih lahko najbolje spodbudiš tako, da vidijo, da ti dobro delaš (si jim zgled). Sicer pa mora vsak sam zbrati pogum, da pokaže svoj talent. Mislim, da tisto, kar je naravno, pride samo od sebe.

EMA: **Pa še eno vprašanje. Koliko ste stari?**

GREGA: 28.

Ljudsko slovstvo

LJUDSKO

Že vrabčki se s perutkami držijo za glavo, ko učiteljica vpraša: "Učenci, kaj pomeni ljudska pravljica?" Učenci v en glas odgovorijo: "Avtor te pravljice je neznan."

Torej pravljice, pripovedke, pesmi, izštevanka in še kaj so nastajale tudi v časih, ko ljudje še niso znali brati in pisati, ko so si dolge zimske večere krajšali s pripovedovanjem ali petjem ob ognju. Ta besedila so se prenašala iz roda v rod, mamo je pesem naučila babica, mamica pa svojega otroka, ta otrok je odrasel in naučil to isto pesmico ...

Slovstvo je pa že nekoliko zastarel izraz in pomeni leposlovje ali književnost. To so besedila, ki nimajo praktične vrednosti, kot jo imajo voščilo, zahvala, opravičilo in podobno. Književna dela so plod avtorjeve domišljije in nas popeljejo v številne svetove preteklosti, sedanjosti, prihodnosti ali pa kar fantazije. Tudi takšna besedila nas veliko naučijo, predvsem o samem sebi, naših odnosih z drugimi in o tem, kaj je prav in kaj narobe.

MLADI USTVARJALCI

Naši učenci pri pouku ne samo berejo, temveč tudi ustvarjajo. Učenki Maja in Ema sta ljudsko pesem Pegam in Lambergar podprli z risbami.

Nekateri so z učiteljico slovenščine Nino Pevec ustvarjali na novo, in sicer pripovedke, kot so nastajale nekoč, ko so si ljudje svet okoli sebe razlagali še precej neznanstveno.

Nekaj učencev je prispevalo pravljice, ki so jih pisali za oceno. Neža pa se je na ocenjevanje pripravljala z bajko. Ti učenci so ustvarjali pod mentorstvom učiteljice Janje Veldin.

Vabimo vas, da se potopite v fantazijski svet otrok.

MOTIVI KATERE LJUDSKE PESMI SO NARISANI?

Maja Vozel in Ema Hodžić, 7. b

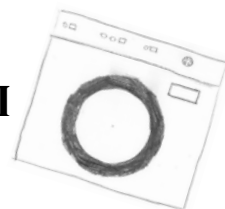
POLIFEMOVO MAŠČEVANJE

Polifem je bil Kiklop, ki mu je Odisej iztaknil oko. Sedel je v svoji jami in razmišljal, kako bi se mu maščeval. To je bilo v času bogov.

"Mora biti že daleč, ta falot," si je govoril. "Razen, če je pristal na Vilinskem otoku, saj nima hrane in vode." Nato je preplašeno zakričal, saj sta se za njim pojavila dva bogova. To sta bila Zevs in Pozejdon. Slednji je bil Polifemov oče. Zevs je dejal: "Poslušaj, Polifem, nudiwa ti pomoč, da se maščuješ Odiseju." Slep velikan je hotel izvedeti več. Pozejdon je razložil, da se lahko maščuje le skupini, ki ga je ranila. Ostalih ne sme poškodovati. Potlej je nadaljeval Zevs: "Vrnili ti bova vid in neizmerno moč, a če prekršiš zahtevo, bom poslal Hada, da te odpelje v podzemlje." Polifem je prikimal. Hotel je videti Odiseja trpeti. Bogova sta izginila, velikan pa je skočil v vodo in odplaval do Vilinskega otoka. Prepričan je bil, da so Odisej in njegova posadka tu. In res so bili. Pijančevali so z vilami in vilinci. Polifem je prepoznal Odiseja in skupino, ki ga je prizadela. Planil je izza gostega drevja ter pri tem ponesreči stopil na vilinca ter ga s tem ubil. Tega se je čez trenutek zavedel in z grozo ugotovil, da se mu vid slabša. Zadnja stvar, ki jo je zagledal, je bil Had, bog podzemlja. Odšel je v podzemlje in s sabo odpeljal maščevalnega Kiklopa. Odisej in njegova posadka pa so lahko odpotovali proti domu.

Neža Čepeljnik, 7. a (bajka)

KAKO JE NASTAL PRALNI STROJ?

Nekega vročega poletnega dne so se tri lene sestre kot po navadi opravile oprat perilo. Niso našle vedra, zato so vzele kartonasto škatlo. Po dolgi hoji so končno prispele do reke. Začele so se kregati, ker nobena od njih ni želela prati. Perilo so dale v škatlo, jo napolnile z vodo in dodale milo. Nobeni se perila ni dalo drgniti, zato so vzele palico in začele mešati. Delovalo je, a so se začele pritoževati, da jih bolijo roke. Odšle so domov. Zaželele so si piškotov. Iz predala so vzele električni mešalnik in dobile so idejo. Z mešalnikom lahko mešajo perilo. In tako so tudi naredile. Naslednji dan so se odpravile do reke in z mešalnikom mešale perilo, dokler ni bilo čisto. Tako so mešale perilo še naprej. Čez nekaj let so ustvarile pralni stroj, ki ga uporabljamo še danes.

Monika Flac, 7. c (pripovedka)

Kristina Đurović, 6. b (risba)

Razlagalne pripovedke

ZAKAJ SE PIŠEM STEGU?

Pred davnimi časi je v mestu Praga, na Češkem, živel mož, po imenu Tomas. Bil je zelo ugleden in cenjen trgovec, ki je iz Kaira v Prago nakit, pohištvo in tobak tovoril. Polagoma je obogatel in začel misliti le nase in na svoje premoženje. Svojega imetja ni delil z nikomer in nikomur ni ničesar posojal, še manj pa podarjal.

Nekega dne je v Prago prišla vila, preoblečena v zgubano in revno starko, da bi prosila prenočišča. Potrkala je na Tomasovo vilo, ki se je razprostirala v samem središču Prage in je imela okoli vhodnih vrat venec iz suhega zlata, da se je že od daleč videlo, kako bogat je njen lastnik. Že na vratih jo je Tomas odslovil z besedami: »Če za prenočišče ne misliš plačati, se mi ne prikaži več tu!« Vila, ki pa je sedaj pokazala svoj pravi obraz, je dejala: »Tomas, celo življenje se le po denarju steguješ! Od zdaj naprej ne boš več Tomas Valkov, pač pa Tomas Stegu, saj se le po denarju in zlatu steguješ!«

In tako še danes kot njegova daljna potomka nosim priimek Stegu.

Pia Stegu, 7. c

KAKO JE NASTAL HLADILNIK?

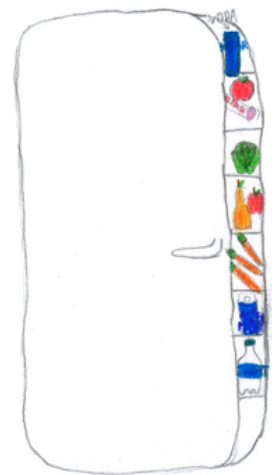
Nekoč je živel revež, ki so mu vsi pravili Hladni, saj se pozimi ni oblekel, a ga kljub temu ni zeblo.

Nekoč je Hladni hotel ljudem pomagati shranjevati hrano, da se ta ne bi pokvarila. Hotel je izumiti nekaj, kar bi spremenilo svet. Trudil se je sestaviti hladno škatlo, a mu ni uspelo. Poskusil je tudi poiskati nekoga, ki bi mu pomagal, a nihče ni znal. Tuhtal in tuhtal je, kako bi to naredil. Delal je načrte, ampak vsi so imeli napake. A naenkrat je do njega prišel znanstvenik Lojze in ga vprašal, če potrebuje pomoč. Hladni je presenečeno rekel, da jo. Povedal mu je tudi, da so ga ljudje napotili k njemu.

Dolgo sta ustvarjala načrt in enkrat se jima je posrečilo. Hladilna škatla je bila ravno prav velika in ravno prav široka. Nato sta jo začela izdelovati. Veliko truda, denarja in materiala je bilo treba vložiti, da sta jo dokončala. Ko je bila hladna škatla dokončana, sta jo poimenovala po Hladnem, in sicer hladilnik.

Ko so ljudje izvedeli za hladilnik, so bili zelo veseli. Odslej je bil revež Hladni zelo bogat mož in tudi zelo prijazen.

Oskar Bratun, 7. c

Aleksandra Đurović, 3. b

KRALJ Z MALO IN VELIKO ZAČETNICO

Pred davnimi časi je v kraljestvu vladal kralj. Živel je srečno, dokler ni nekega dne v kraljestvo prišel sovražnik. Pobil je vse vojake, ukradel vso zlato in nato odšel. Ko so naslednji dan prišli v palačo, so opazili, da je kralj naredil samomor, zato je moral kraljestvo prevzeti njegov sin.

Sin je bil še mlad in pohlepen. Ker ni imel denarja, je naročil vsem iz kraljestva, da začnejo iskati zlato. Kmalu za tem so ga našli na pretek. Mlad kralj je obogatel, vendar ga je njegovo ljudstvo zasovražilo. Vsak dan je kralj poslal nekoga po kraljestvu, da je od hiše do hiše zvonil, da so mu ljudje dali kaj za kralja. Lahko so bili to prtički, nakit, kruh, moka ... Ljudje so postajali čedalje bolj revni in kralj čedalje bolj bogat. Ker ljudje niso bili zadovoljni, so se začeli preseljevati v bližnja kraljestva. Ko je čez čas nekdo prinesel iz vasi prazno košaro, je znorel. Sam je pričel hoditi od hiše do hiše in zvonil, vendar zaman, še njegova družina ga je zapustila zaradi njegove pohlepnosti. Kralj je sam živel v kraljestvu skoraj leto dni, ko je začutil tesnobo v pljučih. Šel je v sosednjo vas do bližnjega zdravnika. Ko je prišel tja, je bilo že prepozno. Čez kakšno uro je bil mrtev.

Ko so mu hoteli narediti pogreb, se ni nihče spomnil njegovega, imena saj so ga morali vsi klicati kralj. Na nagrobni kamen so namesto imena napisali KRALJ in od takrat njegova družina nosi priimek KRALJ.

Tisa Kralj, 7. c

Pravljice

POJOČI LONČEK

Nekoč davno je za devetimi gorami v neki vasici živel kmet. Blizu te vasi je grad, v katerem so živeli kralj in njegove tri hčere.

Kmet se je odpravil v gozd nabirat maline in jagode. Iz za ovinka se je slišal glas. Bil je začuden in se je približal temu glasu. Tam je opazil lonček, ki je pel. Hitro ga je pobral in odnesel domov. Ko je prispel, je kmet začel prepevati. Iz lončka je priteklo veliko kaše. Kmet je bil presenečen in takoj pojedel vso kašo. Šel je na sprehod do gradu. Pred gradom so bile tri hčere. Kmet je šel do treh hčer in pokazal jim je čarobni lonček.

Tri hčere so bile presenečene in ponudile so mu devet prašičkov in tri ovčke. Kmet se je strinjal. Ta lonček so odnesle v grad in prepevale veliko časa. Kaše ni bilo. Rekle so, da ta lonček ne dela, vendar v tistem hipu je priteklo veliko kaše. Lahko si nahanil dvanajst otrok. Znova so vse tri prepevale več ur in zgodilo se ni nič. V tem trenutku so bile jezne. Ko so zagledale kmeta, so želele vse darove nazaj. Takoj, ko so to rekle, se je kaša prikazala.

Naslednji dan je kmet dobil povabilo na plesni festival. Odpravil se je na plesni festival. Bil je zelo vesel, saj je bilo to njegovo prvo povabilo na festival.

Ena od treh hčera ga je povabila na ples. Kmet je potrdil. Plesal je dolgo časa.

Ni minilo veliko časa, ko se je že poročil s prvo hčerjo. Lonček sta obdržala. Tako so vsi živeli srečno do konca svojih dni, ako še niso umrli.

Sven Sokač, 6. a

POJOČI LONČEK

Predavnimi časi je v neki hišici živela mati s tremi otroki.

Nekega jutra so vstali, se oblekli in odšli v gozd po zajtrk. Ko so prišli do gozda, je mati vsakemu sinu dala svojo nalogo. Najmanjši je ostal pri mami, srednji je odšel nabirat sadje, najstarejši pa je srednjemu otroku prinesel košaro, v katero je srednji sin dajal sadje, ki ga je nabral. Tedaj pa je najmlajši sin opazil, da se v travi nekaj blešči. Pohitel je tja in nato opazil lonček iz zlata. Pobral ga je in ga pokazal ostalim. Vsi so bili presenečeni, saj še nikoli niso videli zlatega lončka. Ko so končali z delom, so odšli domov na zajtrk. Ko so pojedli, je najmlajši sin odnesel lonček v sobo in ga postavil na mizo. Zaprl je vrata od sobe in se vrnil v kuhinjo.

Ko se je usedel za mizo, je zaslišal lepo in mirno pesem. Ugotovil, da ta zvok prihaja iz njegove sobe. Odhitel je v sobo. Ko je vstopil, je opazil, da to pesem poje lonček. Poklical je ostale in jim pokazal pojoči lonček. Mati je rekla, da je pesem zelo lepa. Vprašal jo je, ali lahko pojoči lonček obdrži in odgovorila je, da lahko. Sin je bil presrečen, ko je to slišal. Ko se je stemnilo, so sinovi in mati odšli spat. Vsi so bili veseli, da je pojoči lonček ostal pri njih.

Od takrat je lonček vsako jutro in vsak večer zapel drugo pesem in v hiši je bilo od tedaj veliko veselja in sreče. Lepo so živeli do konca svojih dni.

Kristina Đurović, 6.b

Zala Jerančič, 2. c (avtorica risbe)

POJOČI LONČEK

Predavnimi časi, ko so se čudeži še dogajali, je za devetimi gorami in sedmimi vodami živel dobri škrt. Bil je siromak. Imel je tri sinove. Ves dan je delal, da si je lahko kupil hrano.

Nekega dne je v gozdu nabiral gobe. Našel je ranjenega zajca. Ta ga je prosil, če mu da hrano. Oče je rekel: »Pojej gobe!« Zajec je z velikim veseljem pojedel gobe. Siromak je zajcu oskrbel rano. »Vzemi moj lonček,« je rekel zajec. Siromak se ga ni branil. Zajec mu je dejal: »Lonček ima čarobno moč.« Razšla sta se.

Siromak je doma v loncu skuhal večerjo. To je bila klobasa. V loncu ni in ni zmanjkalo klobas.

Naslednje jutro je lonček izginil. Ukradel ga je kralj. Najstarejša sinova sta kot vedno zafrkavala najmlajšega. Najstarejši sin je šel na goro iskat lonček. To je naredil tudi srednji. Ni jima uspelo.

Poskusil je tudi najmlajši, čeprav mu je oče to odsvetoval.

Plezal je na goro do kraljestva. Prišel je na vrh. Spopadel se je z zmajem, ki je bruhal ogenj. Premagal ga je. Nadaljeval je pot. V gozdu je srečal vilo. Rekla mu je: »Tvoj oče je v gozdu pomagal zajcu. Zato ti dam meč.« Najmlajši škrtov sin se je zahvalil. Prišel je do palače. Odprl je vrata in šel noter. Prišel je do stražarjev. Vse je premagal, tudi kralja. Lonček je bil v ječi. Šel ga je iskat. Našel ga je. Želel ga je odpeljati domov, a moral je mimo zmaja, ki bruha vodo. Premagal ga je in lonček odnesel domov.

Škratje so lonček delili z vsemi. Kraljestvo ni več poznalo revščine. Izvedeli so še, da lonček govori resnico in vidi v prihodnost.

Najmlajši sin je postal junak. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Vito Pavlič Dolgan, 6. b

PRAZNIČNI SEJEM

NA PODRUŽNICI

Na Podružnični šoli se na sejem pripravljajo že od septembra skupaj starši, učitelji in otroci. V šoli se ustvarja med poukom in na delavnicah po njem. Sejem ima dobrodelni namen in tudi letos se je v šolski sklad nabrala lepa vsota. Vsem, ki ste 24. 11. 2022 prišli in darovali ter vsem, ki so sejem in izdelke pripravljali, se iskreno zahvaljujemo.

Učenci 2. c so svoja doživljanja strnili tako:

"Na božični sejem sem prinesel kužka in smo kupili piškote zanj. Bili so mu zelo všeč."

Maks Strah

"Na božični sejem sva prišla z atijem. Všeč so mi bile slike iz kovine."

Santiago Makše

"Jaz sem na božičnem sejmu prodajala. Starši so me spraševali, koliko kaj stane. Veliki čaj je stal 3 €, majhen pa 2 €. Počutila sem se zelo fino."

Mila Rajković

"Meni je bilo zelo dobro, ko sem ustvarjal hiške iz gline, ko sem barval ploščice iz gline, ko sem sadil krešo. Z babi sva pekla piškote. Bili so zelo dobri. Kupila sva tudi druge piškote, tudi ti so bili okusni. Pri vходу na bazar so nas pričakali sladki, čokoladni indijanci."

Bor Babič

Fotografijo je posnela učiteljica Andreja Porenta.

NA MATIČNI ŠOLI

Na novoletnem sejmu, 5. 12. 2022, so vsi pridno delali. Kuharji, učenci, učiteljice in tudi ravnateljica je pridno delala, da bi sejem uspel. Vse stojnice so bile lepo urejene z dobrotami in božičnimi okraski. Velika zahvala je namenjena tudi vsem kupcem, ki so prispevali denar in se najedli palačink ter kokic ... Vsi smo se imeli super. Vsi izdelki so bili odlični, ampak piškoti si res zaslužijo posebno pohvalo. Vsi smo zelo uživali, denar pa je namenjen šolskemu skladu, ki ga bo pametno porabil.

Leona Janežič, 6. b

Kuhamo

KUHARSKI KROŽEK

Kuharski krožek je kot interesna dejavnost namenjen učencem 5. razreda. Poteka enkrat tedensko v gospodinjstvi učilnici. Učenci se navajajo na zdravo in kulturno prehranjevanje in pravilno ter gospodarno uporabo živil. Ob tem razvijajo tudi spretnosti, delovne navade, vztrajnost in natančnost za vsakdanja opravila. Poleg priprave jedi in prostora učenci krepijo tudi socialne veščine, saj pogosto sodelujejo v skupinah in si med seboj pomagajo. Otroci radi obiskujejo interesno dejavnost, saj ob pripravi lastnih jedi le-te lahko tudi poskusijo in novo pridobljeno znanje prenesejo domov.

Učiteljica Karmen Lazič

PRESENEČAMO

Na kuharski krožek sva se vpisali, ker radi kuhava in pomagava domačim, svoje znanje kuhanja pa bi radi še izboljšali. Do sedaj smo pripravili že kar nekaj jedi, med njimi: palačinke, muffine, pečena jabolka in sadno kupo. Včasih z našimi jedmi presenetimo tudi domače in delavce šole. Na kuharskem krožku je res dobro, veliko delamo in se pri tem tudi zabavamo.

Tinkara Vrčko in Catalinya Makše, 5. c

Fotografije je posnela učiteljica Karmen Lazič.

Bodimo ozaveščeni in odgovorni

SLOVENSKI TRADICIONALNI ZAJTRK

Tradicionalni slovenski zajtrk je projekt, ki poteka v okviru dneva slovenske hrane. V šolskih klopih učenci vsako leto tretji petek v novembru zajtrkujejo lokalne pridelke, in sicer: maslo, med, jabolko in mleko. Začetnik tega projekta je Čebelarstva zveza Slovenije zato vam predstavljamo izdelke 1. c, ki so se poklonili čebelarstvu.

Maša Radosavljevič, 1. c

David Jamnik, 1. c

Julija Zaloker, 1. c

Ela Prošek, 1. c

ŠOLSKA SHEMA

Projekt Šolska shema želi otroke ozaveščati o zdravi prehrani in pomenu sadja, zelenjave in mleka za zdrav razvoj. Dragi starši, prehranske navade se oblikujejo v otroštvu. Več lahko razberete iz izdelkov učencev na naslednjih straneh.

Celine Zala Hočevnar, 2. c

Sara Munda, 5. b

Matevž Čepeljnik, 3. b

Gabrijela Krnetič, 3. b

Amil Kljajić, 2. b

Lena Karač, 2. b

Tretji petek v novembru

V petek, 18. 11., smo vsi učenci v šoli preživeli prvi dve šolski uri v svoji matični učilnici. Učili smo se o slovenskem zajtrku. Z veseljem smo popili mleko in pojedli kruh namazan z maslom in medom, seveda pa ni šlo brez jabolka, saj vsi vemo, da eno jabolko na dan odžene zdravnika stran. Naučili smo se tudi, koliko je hrana vredna in kako je pomembna. Veliko ljudi gara za to, da mi sedaj jemo hrano, ki je pred nami. Potrebno je vedeti, da če ne pazimo in ne varčujemo s hrano, se nam lahko vrne in zelo prizadene naš svet. Hvala učiteljici, da ste nas učile varčevanja s hrano.

Leona Janežič, 6. b

Odnos do hrane

ČAKAM

Sedel sem v trgovini in čakal, da me kdo vzame. "Še paradižnike vzemi!" se je slišal moški glas iz daljave. "To je moja priložnost, prosim vzemite me." "Uf, tale je pa lep," je spet rekel moški glas. Začutil sem veliko roko, ki me je prijala in dala v vrečko. Končno so me vzeli, mene in moje kolege. Položili so me v avto, medtem ko se je v avtu vrtela opera. Moram reči, da je bila pot kar dolga in z veliko ovinki. Kar naenkrat pa sem iz sedeža padel na tla. "O, ne! Paradižniki! Matevž, a jih lahko pobereš, prosim!" je dejal ženski glas. Predvidevam, da je bila gospa Mojca. "Ma kar pusti jih, nič ne bo," je rekel Matevž. "Prosim!? Kako grdo! Zdaj bom celo vožnjo ležal na tleh."

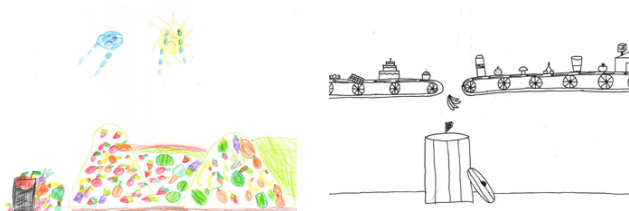
Ko smo prišli domov, so me položili na leseni pult. Očitno ne živita sama. Otroke imata! Otroci niso nič dobrega, enkrat je eden Mareta (ime paradižnika) prijel v roko in ga speštal. Ko so šli starši iskati v avto še druge stvari, me je mali fantek prijel in vrgel v biološke odpadke.

"Fuj!" In zdaj sem v košu. Morda najdem nove prijatelje ...

Marija Doberšek, 7. c

Piktogram 1: Maša Svetek, Mija Grad, Anđela Todorović, Leila Janežič iz 8. b
Risba: Nina Nakrst, 6. c
Piktogram 2: Šejla Avdija, 9. b

Slika 1: Erazem Bukovac in Luka Vodnik, 2. c
Slika 2: Neža Čepeljnik, 7. a

Katarina Mandić, Belma Kunić, Petja Zoja Žabjek, 9. a

POMAGAJ TUDI TI!

Živijo, sem korenček Lojzek. Živel sem v trgovini in končal v smeteh. Najprej so me posadili, nato zalili z vodo ... Čez čas sem zrasel. Odpeljali so me v trgovino in tam sem prebival v zaboji cenejši izdelki. Ker me nihče ni kupil, sem končal v smetnjaku. Da ne bo še kakšen moj sorodnik končal v smetnjaku, pomagaj tudi ti.

Zoja Babnik, 5. b

Lucija Lenarčič Bošnjak in
Sara Ratajc iz 9. a

Ensar Alagić, 6. b

DODATEN IZBOR

IZBIRA IZDELKOV

Dragi učenci, na dan slovenske hrane ste ustvarili veliko čudovitih izdelkov. Vseh ne moremo uvrstiti v časopis. Prednost so imeli izdelki, ki so bili ustrezno podpisani. Ker so vaše risbe izjemno zgovorne, vam jih ponujamo na ogled še nekaj:

DOMAČ KRUH

Nik Dimnik, 1. c

Žak Požun, 1. c

ZAJTRK Z MLEKOM ZA SUPER DAN

Kaja Bradač, 4. c

Anja Kern, 5.b

Kenan Murtezaj, 3. c

Gala Matošič, 2. b

Dane Uršič, 4. c

Neli Makše, 4. c

Zoja Babnik, 5. b

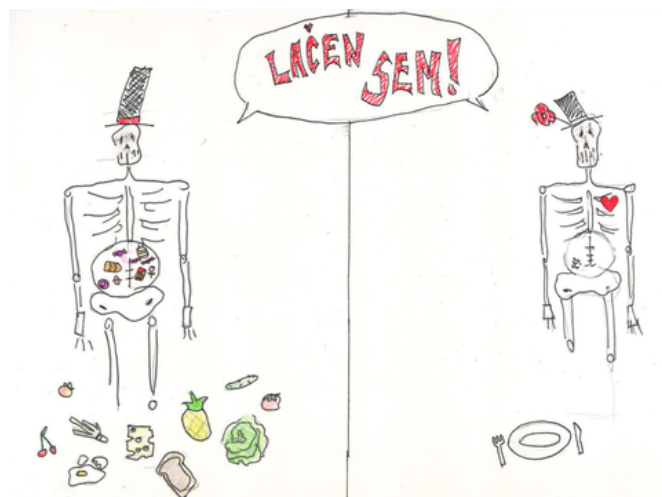
"A lahko malo juhe"

Inna Babnik in Lucija Kobal, 2. c

"Preveč stvari v avtu"

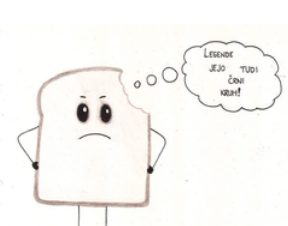
Viktorija Zagvozda in Celin Zala Hočevnar, 2. c

Sara Jedretič, Ema Požun, 9. a

Nikolina Cankar, 7. a

Anja Nemanič, 9. b

STOLČEK

V Škofjo Loko smo šli s posebnim avtobusom. To je bil naš tehniški dan na Srednji lesarski šoli.

Najprej nam je ena od profesorice predstavila različne vrste lesa, lesarske poklice in kaj sploh delajo na njihovi šoli ... Sicer je bilo zelo zanimivo, vendar malo predolgo.

Potem smo šli v delavnice, kjer je bilo ogromno strojev, za katere večina od nas sploh ni vedela, da obstajajo.

Sledilo je izdelovanje stolčka. Najprej smo zlepi skupaj vse dele, potem pa so nam dijaki na stolčke z laserjem napisali imena. Nekateri smo si izbrali svoje ime, nekateri pa zelo smešna (Monkey boy, Cobra kai ...). Na koncu pa smo dodali le še sedalo in tako smo po celem dnevu končno lahko sedeli.

Metka Mravlje, 6. b

Fotografijo je posnela učiteljica Albina Milek.

Brin Babič, 5. c

Vsem,
ki ste soustvarjali šolski
časopis,
se iskreno zahvaljujem.

Spremna besedila, ki niso podpisana, sem zapisala Andreja Butolo, nepodpisane fotografije, ki prikazujejo dogodke v sklopu pouka, so fotografije učiteljev OŠ Božidarja Jakca in so objavljene na šolski spletni strani, za popestritev prispevkov v rubriki Moj sanjski poklic smo si izposodili fotografije različnih spletnih strani.

Mentorica Šolskega časopisa Andreja Butolo

BOŽIČKOVA NOČ

Hvala, da lahko
prespimo pri tebi.
Kakšna je tvoja nora
ideja?

Ujemimo Božička!

... PIŠKOTI ...
... MLEKO ...

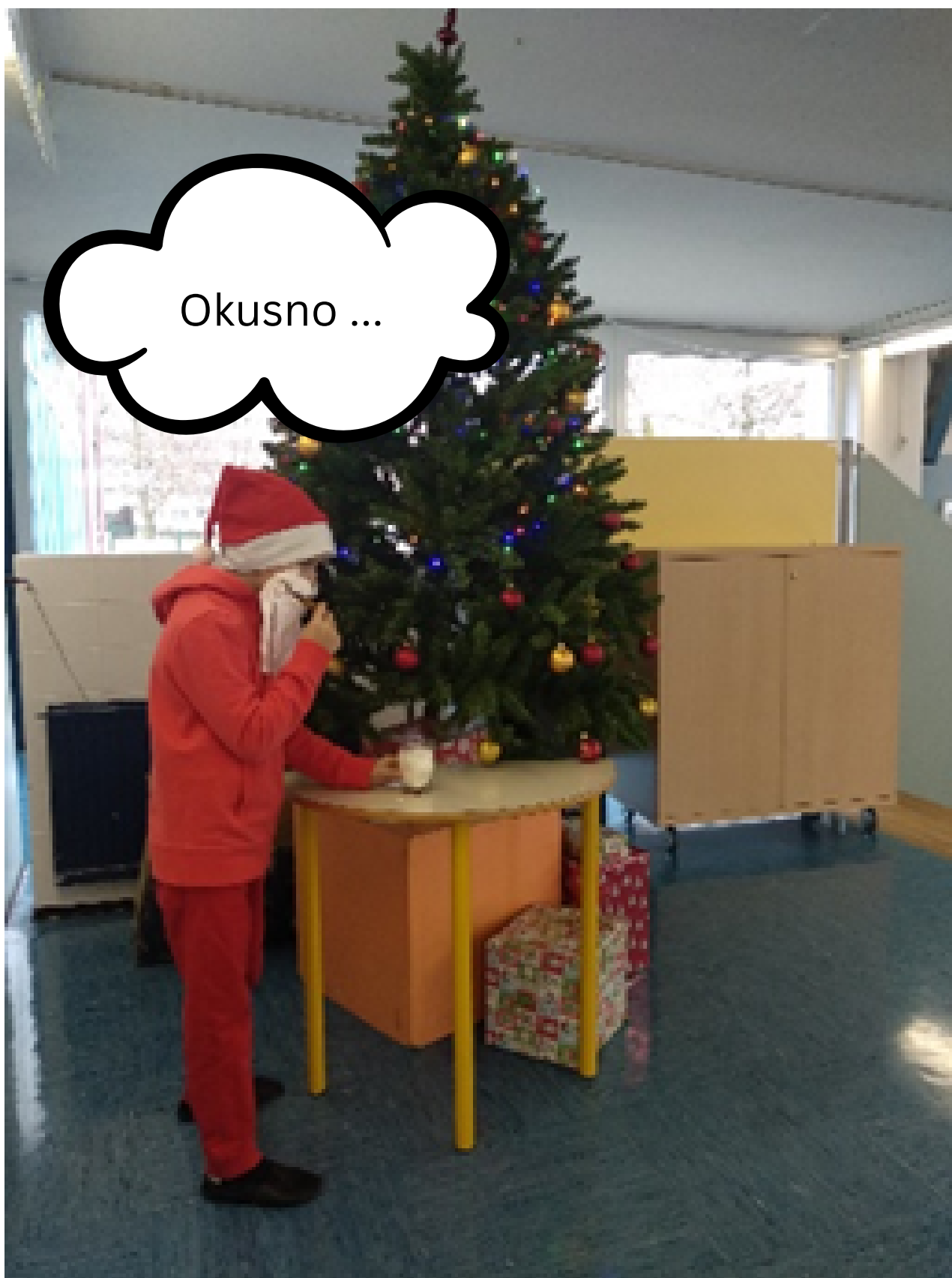
Tem piškotom se
Božiček ne bo
mogel upreti!

Skrijmo se in ga
počakajmo!

Okusno ...

Ali ima Božiček super
moči in nas bo
razkril?!

Hmmm ...

Prosim, odpelji nas
v Božičkovo
deželo.

No, pa
pojdimo!

Jupi!

Ob prihajajočih praznikih vam želimo, da si pričarate najlepšo Božičkovo deželo! Ni potrebno veliko, le nekaj dobre volje, ščepec nasmehov in veliko ljubezni ter razigranosti. Vanjo so že odleteli: Lev Jure Cerar, Jacky Zilin Zhu, Klemen Veselič in Arneta Dervishoska iz 4. b. Lorena Osolnik in Hana Kantarevič iz 1. b sta Božičkovo deželo tudi narisali, da boste lažje našli pot do nje. :)

